

LOV NA BESEDE

Vladimir Gajšek

Bele besede, da si belo gledal.
Bose besede, da si si ranil noge.
Kolikor nimaš nič več povedati,
toliko iskrno lepih besed imaš,
in si čisto sam, ves sam, en sam.
Tvoje besede so lovili,
z besedo so te lovili,
po besedi so te lovili
na limanice besed,
prijazno grozno v jezikavo past.

Ti pa si molčal, ko so te poslušali.
Tvoj molk - tvoja beseda.

V tišini si samo vzkriknil, zjavsknil
od bolečine. Bil je
okruten lov. Bil je
poprejšnji lov.
Brž so nastavljali zanke, brž.
So od onstran segali v tvoje prsi.
So tehtali tvoje besede z nesrečo.
So ti postiljali črno jamo.
So te za šalo skloftali.
So ti vzeli vse.
So ti pustili jezik.
So te drevili okrog po sobi,
do zvrtničenosti, da si butal
z glavo ob zid,
z glavo ob zid.

So iskali tvoje besede,
so s čimerkoli preiskovali tvoje besede.
Ker si molčal s smrtno besedo.
Bele besede, da si votlo gledal.
Ranjene besede, da si se v jeziku celil,
čeprav ni bilo blagega balzama zanje.

Beloličniki besedavljji so te begali.
Belo-črni so te beatificirali po smrti.

V bibliotečno beznico si bežal.
V belilnem apnu so te okopali,
z bencinom so te polili in sežgali, belokrvneži,
da si, belo žareč, razbelil svojo besedo.
Takrat so ti vzeli besedo z jezika,
strgali so ti zemljo z nog,
domačo prst.

Bile so bele besede, da si belo gledal.
Bezgali so ti v rano, da si se ubesedil
v bolečini, in si čisto sam,
čisto
sam.